

Oli haikea tunnelma, kun lunta ei ollut näkynyt viikkoihin. Pöytä oli katettu, mutta tunnelmasta puuttui valkea maa. Eläimet saapuivat paikalle yksitellen edellisen vuoden joulua mietiskellen.

“Hyvää joulua...” orava huokaisi vilkaistuaan lumetonta maata. Muut eläimet toivottivat haikeina oravalle hyvää joulua.

Kanto oli katettu maukkailla marjoilla, pähkinöillä ja pari tammenterhoakin löytyi. Mutta herkullinen jouluateria ei oikein maistanut kenellekään.

Joulun lumettomuus taisi painaa kaikkien mieltä. “Älkää nyt lannistuko, jos lunta ei tulisikaan”, pieni susipoika Jari huomautti kaikille.

“Vähän vaikeaahan se on...” kaikki eläimet mutisivat.

Pieni susi hermostui eläinten negatiivisuudesta. “Ryhdistäytykää! Lopettakaa edellisen joulun mietiskely, se on turhauttavaa!” Jari jatkoi, ja laittoi käpälänsä puuskaan.

“Tässä on herkkuateria katettuna kannolle, ja te ette muuta tee, kun murjotatte!” pieni susi kiljui, ja katsoi jokaista eläintä suoraan silmiin.

“Jaa, no, kyllähän tämä ateria ihan hyvältä näyttää...” Jänis tajusi ja lipoi huuliaan.

“Totta... Totta!” oravakin huomasi ja katseli innoissaan pöydän antimia.

“Oi, namskis!” eläimet henkäisivät tajuttuaan, millainen ateria heidän suidensa alla olikin koko tämän ajan ollut.

Pieni Jari susi katseli eläimiä, jotka nyt innoissaan halusivat aloittaa aterioinnin. Kettu, jänis ja pienet linnut maiskuttelivat jo kovaan ääneen, valikoiden mitä syödä.

“Ohhoh, puheeniko tämän aiheutti?” pikku susi liikuttui, ja valitsi itsekin jotain syötävää kannon päältä.

“Toivokaa, kun nythän on sentään joului!” pieni susi toivotti iloisesti hymyillen. Ja no, kaikkihan tietävät mitä joulunviettäjä toivoivat:

No, luntahan tietysti.

Eläimet toivoivat vain, ja ainoastaan valkeaa joulua.

Kun ateriointi oli päättynyt, oli pakettejen vuoro.

Tunnelma oli iloinen, vaikka lunta ei ollutkaan. Lumettomuus ei totta puhuen vaivannut juuri ketään enää.

“Jihuu! Mitähän saan tänä vuonna?” jänis mietti iloisesti.

“Pelataanko käpypalloa ennen pakettejen avaamista?” ehdotti kettu nimeltään Kerttu. “Joo, hyvä idea!” Jari susi kehui Kertun ehdotusta.

Kerttu juoksi hakemaan pelivälineen, ja tuli takaisin ison ja muhkean kävyn kanssa. Käpypallo sai alkaa!

Kepit kopsuivat liukkaalla jäällä, kun käpy liukui eläimeltä toiselle. Vähän ajan päästä eläinten peli oli kestänyt puolituntia, ja punainen tiimi oli johdolla.

Ja niin karhu vihelsi loppuvihellyksen: “PIIP!”

“Jihuu!” juhli Kerttu, joka oli ollut punaisessa tiimissä.

Pelin päätyttyä eläimet kipittivät yksitellen suuren kansalliskuusen luo. Tässä tapauksessa kansalliskuusi tarkoitti kuusta, jonka ympärille keräännuttiin juhlimaan joulusta juhlaa.

“Jee! Lahjat ovat mahtavia!” orava kiljui, horjahti, ja vahingossa pyllähti maahan. Jänis auttoi oravan ylös, ja hihkui sekin. Eläimet odottivat innoissaan Joulupukin tuloa, istuen hiekkaisella maalla.

Hetken päästä taivaalla tuikki kirkas, siis TODELLA kirkas tähti, joka näytti lähestyvän uteliaita eläimiä.

“JOULUPUKKI?!” jänis kiljui innosta.

“Ho ho ho!” tuttu ääni hekotti taivaalta. “Se on joulupukki!” kaikki eläimet huusivat yhteen ääneen ilosta.

Joulupukki laskeutui maahan reellään. Pöly pöllähti, ja Joulupukki harmitteli pölyn nähdessään: “Eikö teillä täällä ole yhtään lunta?”

Kerttu pudisti päätään surullisena.

“Jaahas, no tässä on joka tapauksessa lahjat”, Joulupukki mutisi epäilyttävän iloisena, ja jakoi lahjat jokaiselle eläimelle.

Pieni murmeli hihkui iloisesti, kun hänen käpäläänsä osui lahja.

“Ei siis yhtään lunta?” Joulupukki kysyi, ihan kuin vain varmistaakseen, näkikö oikein.

“Ei ole, ei, kuten ehkä voitkin nähdä”, Jari niiskaisi harmissaan.

“Eli suurin toiveenne on lumi, olettaisinko?” Joulupukki kysyi mietteliäänä. “Joo!” eläimet hihkuivat, ja kysyivät innoissaan: “Voitko sinä tehdä tälle säälle jotain?”

“Pelkäänpä, etten voi...” Joulupukki vaimeni, ja nousi rekensä päälle.

“... olla toteuttamatta toivettanne!” Joulupukki huudahti, suhahti reellään puiden latvojen korkeudelle, ja napsautti sormiaan.

“Hyvää joulua!” hän toivotti iloisesti, ja lensi pois.

Eläinten keskuudessa kuului supatusta.

“Mitä hän teki?” jänis kuiskasi oravalle. Orava kohautti olkiaan.

“Hei, Joulupukki- Ai, menikö hän jo?” pieni murmeli yritti tervehtiä Joulupukkia, mutta tajusi sitten, että Joulupukki oli jo lähtenyt.

“Äh, no, onneksi meillä on silti lunta!” murmeli hymyili.

“Kultaseni, mitä sinä juuri sanoit?!” pienen murmelin äiti henkäisi.

“Sanoin, että meillä on silti lunta!” murmeli sanoi.

“LUNTA?!” kaikki eläimet kiljuivat, ja katsoivat taivaalle, ja toden totta, taivaalta satoi valkoista kultaa! Hiutale toisensa jälkeen maa täyttyi puuterinpehmoisesta lumesta.

“LUNTA!!” eläimet iloitsivat, ja hyppäsivät lumeen telmimään.

Joulu olikin pelastettu, ja jok'ikinen eläin meni onnellisena illalla nukkumaan, tietäen, että seuraava päivä olisi uusi, luminen seikkailu.